

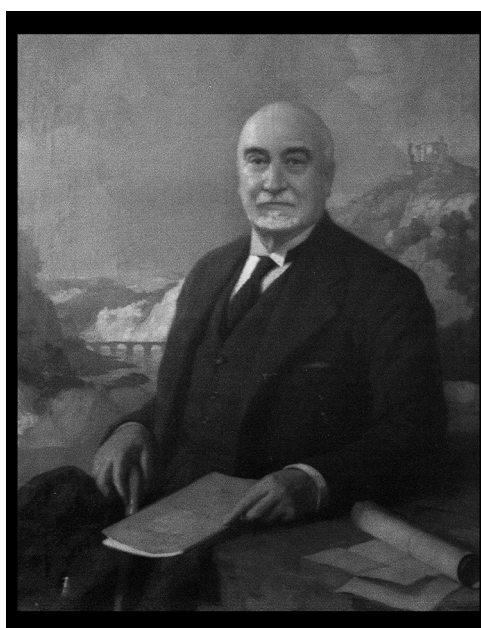

«en cuanto á los negocios que explota esta Sociedad en el año 1922, los de los explosivos se han resentido por la falta de consumo [...]. En vista de estas circunstancias, la Sociedad, convencida de la conveniencia y de la necesidad de llevar su actividad hacia otros derroteros, y atenta á seguir proporcionando a sus accionistas la mayor utilidad posible, ha adquirido unas importantes Salinas en Cardona y tiene en estudio y en preparación otros negocios industriales que es de esperar le proporcionen buenos rendimientos con la explotación de las sales potásicas»

ALBERTO THIEBAUT LAURIN, enginyer i president del Consell d'Administració de la Unión Española de Explosivos S.A. (UEE) en el seu discurs davant la Junta General de la societat celebrada a Bilbao, el 31 de desembre de 1923

Les Salines de Cardona amb la seva Muntanya de Sal en una imatge presa pels volts de 1923 abans de la seva compra per UEE (Arxiu Històric de Cardona)

L'enginyer Alberto Thiebaut Laurin, enginyer i president del Consell d'Administració de la UEE (família Thiebaut)

Logotip corporatiu de la UEE

A la primavera del 1930, en Josep entrava a treballar a les Mines de Cardona, propietat de la societat Unión Española de Explosivos (UEE), com a responsable del compressor d'un dels pous mestres que aleshores s'obrien a l'esplanada de Mina Nieves.

La realitat socioeconòmica de Cardona i de bona part de la conca central del Cardener, fonamentada com hem vist en l'agricultura i les fàbriques de filatures, s'havia vist capgirada aleshores pel descobriment de la conca potàssica catalana fet l'any 1912 per l'enginyer Emili Viader.

En els anys següents, aquestes contrades havien de ser el centre d'una cruenta lluita per part de societats estrangeres i nacionals per fer-se amb el control del jaciment i assegurar-se així la matèria primera per produir els preuats adobs inorgànics.

L'any 1923, la UEE havia comprat les Salines de Cardona a la Casa Ducal pel preu de 3,5 milions de pessetes de l'època. L'any 1925, aquesta societat empenia un nou projecte per a l'extracció de clorur sòdic i potàssic que incloïa l'obertura d'una nova mina amb dos pous mestres, una fàbrica per al tractament del mineral i la connexió entre ambdues mitjançant un cable aeri que incloïa l'enllaç fins al port de Barcelona, amb un pressupost de 19,5 milions de pessetes. L'any 1926, s'iniciaven els treballs d'aprofundiment dels pous i el 1929 la nova mina ja era una realitat.

Objecte: Maqueta de les mines de potassa de Cardona amb les instal·lacions de la Mina Nieves i la fàbrica de tractament del mineral. Va ser construïda en els anys 1941-45 i va ser exhibida pels enginyers José Aramburu, director de les mines, i Eduardo Pineda en els pavellons que la UEE tenia a les fires de mostres de València i Barcelona.

La feina en el compressor dels pous era una bona tasca, lluny dels perills dels treballs a l'interior de mina, que deixaven molt enrere el món de les fàbriques vora el riu i les filatures de cotó. Amb el seu ingrés a la plantilla de la UEE a Cardona, en Josep passava a ser testimoni de la revolució viscuda aleshores a l'entorn de la mineria de la potassa. En només dues dècades s'havia passat d'una mil·lenària explotació a cel obert a treballs per sota dels 500 m de fondària. D'una producció que amb dificultat superava les 4.000 tones de sal anuals a torns de treball de 8 hores en què s'extreia de sota terra idèntica quantitat. I d'una plantilla que amb prou feines superava la trentena de persones a més d'un miler de contractacions.

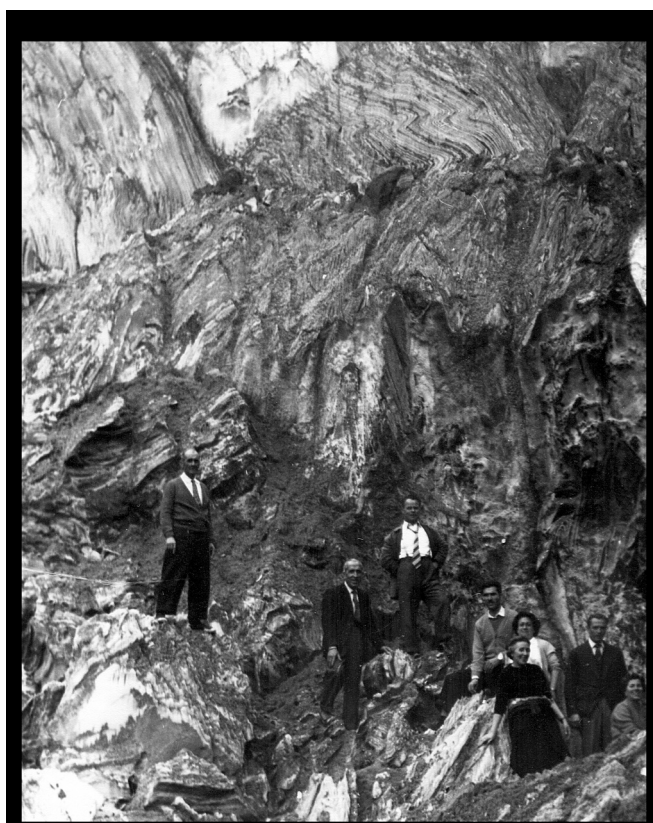
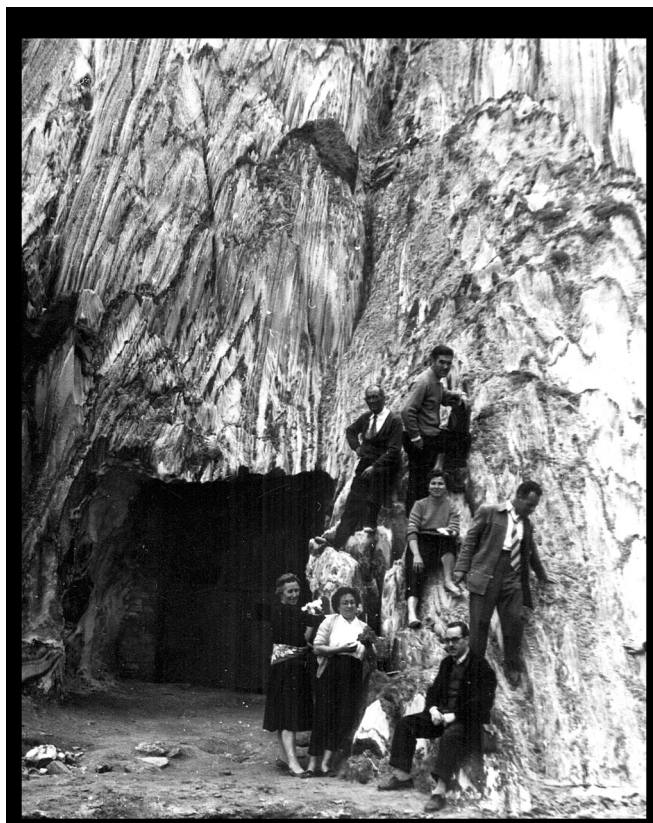
El recinte de Mina Nieves pels volts del 1930 (Arxiu Històric de Cardona)

Les alegries, però, acostumen a durar poc. L'any 1931, la seva esposa Ramona moria arran del part de la seva segona filla Montserrat. Per aquesta raó, l'any 1932, es casava en segones noces amb Teresa Pasquina i Torrantellé (Cardona, 1903 -†1975).

En Josep va treballar a l'exterior de la mina fins al 1954, any de la seva jubilació, després d'haver restat empleat vint-i-set anys al servei de la UEE.

A partir de llavors i fins a la seva mort el dia 20 de desembre de 1971, en Josep es va dedicar exclusivament al treball de la sal en companyia de les seves dues filles Ramona i Montserrat. Sense oblidar la seva altra gran passió, la pesca.

En Josep i els seus familiars a la Muntanya de Sal a la recerca de mineral per treballar (família Arnau-Grané).

*La Ramona en el taller del seu pare en el decurs del treball d'una peça de sal,
novembre de 1996 (família Arnau)*